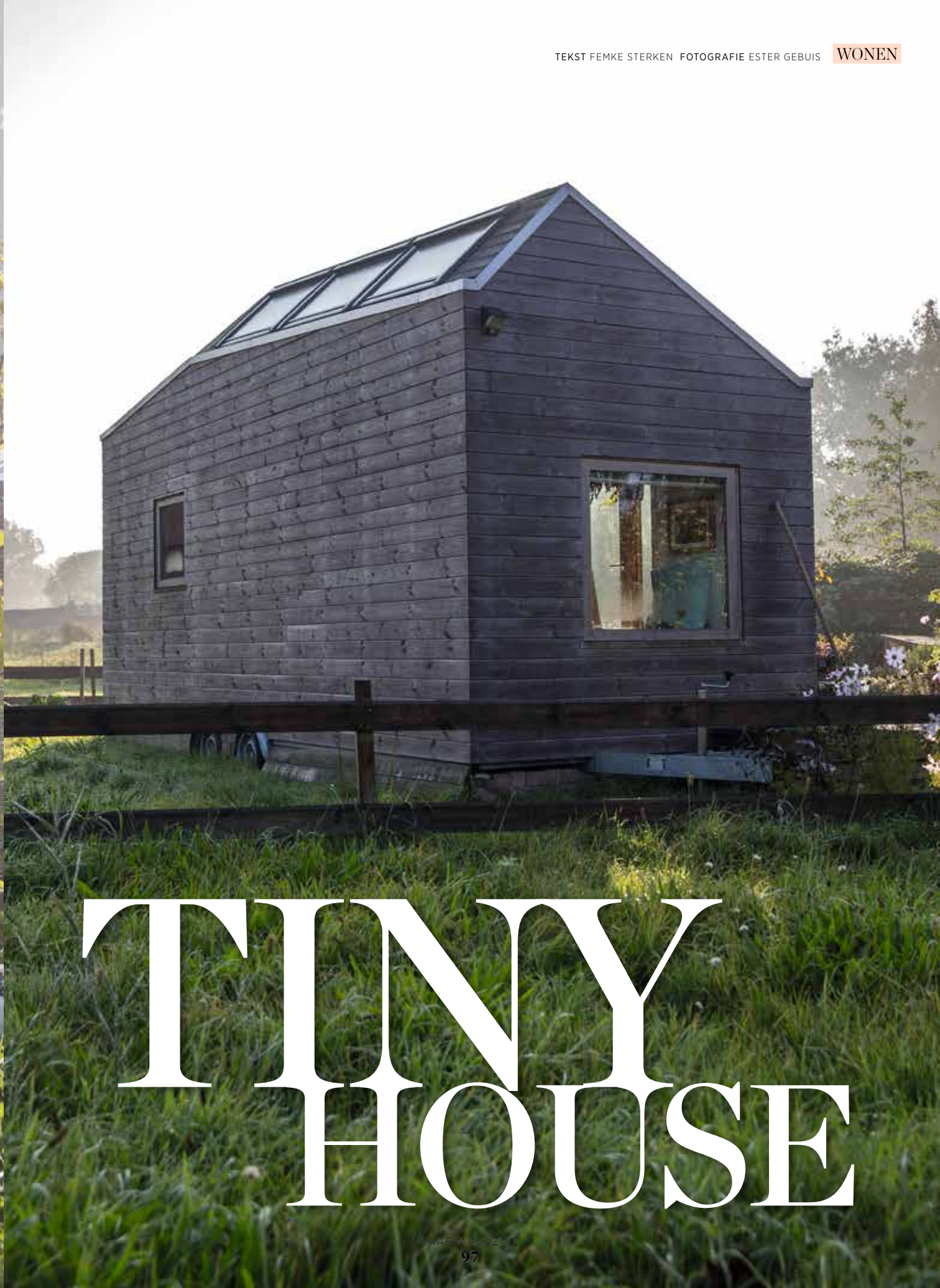
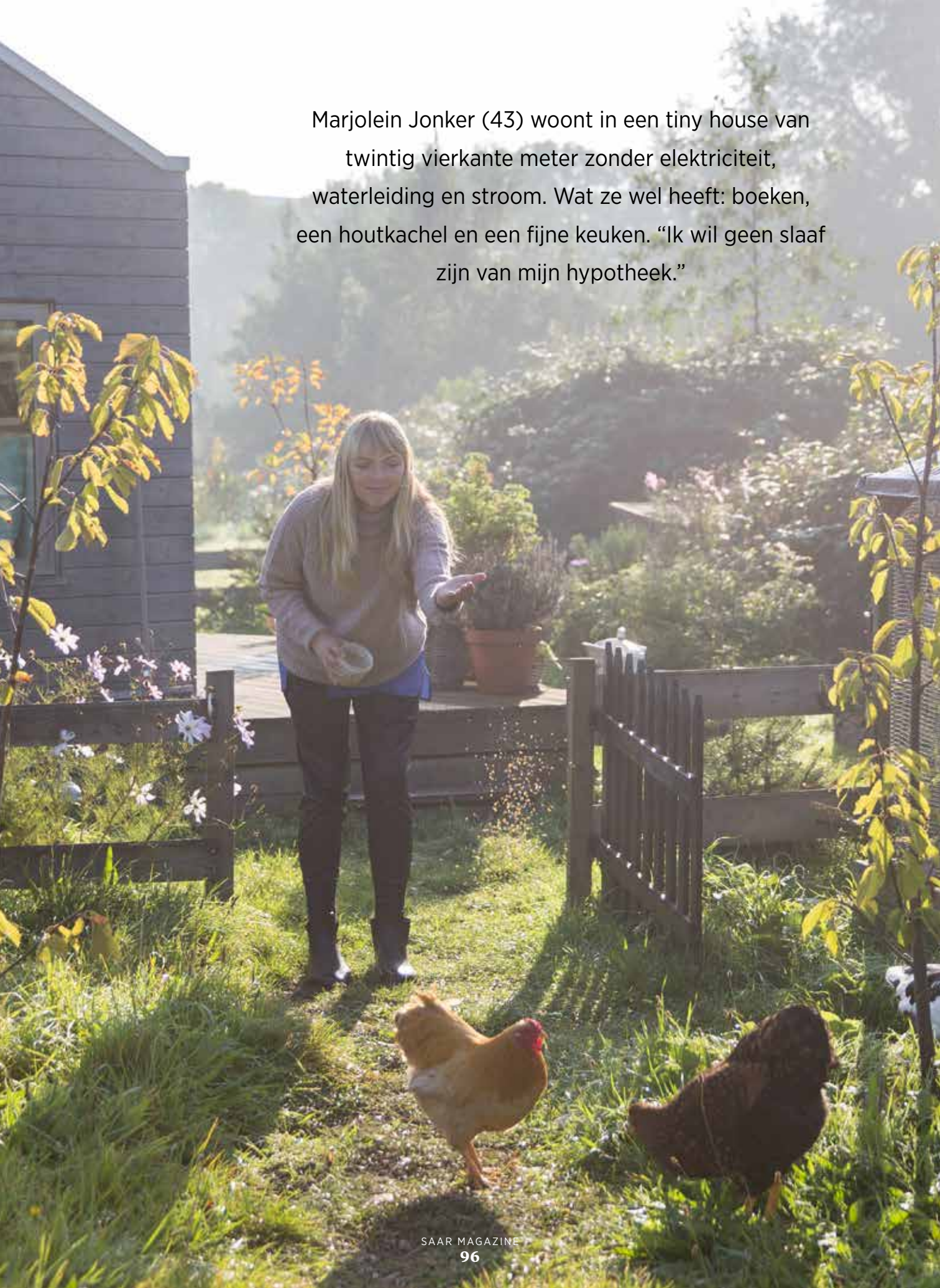

Marjolein Jonker (43) woont in een tiny house van twintig vierkante meter zonder elektriciteit, waterleiding en stroom. Wat ze wel heeft: boeken, een houtkachel en een fijne keuken. "Ik wil geen slaaf zijn van mijn hypotheek."

TINY HOUSE

**‘MIJN VORIGE HUIS HAD
DRIE SLAAPKAMERS. WAT
MOEST IK DAARMEE’**

Het huisje kostte € 45.000. Elektriciteit wordt opgewekt met zonnepanelen. Marjolein: "Dan zien je vaste lasten er ineens heel anders uit"

In Oudkarspel woonde ik in een huis met drie slaapkamers. De helft van de ruimte gebruikte ik nauwelijks. Ik droomde al mijn hele leven van wonen in de natuur, ruimte, kippen, uitzicht, terug naar de basis en zelfvoorzienend zijn. Als project assistent verdiende ik niet genoeg om een leuk huis in het bos te kopen en ik had bovendien geen zin in een hoge hypotheek. Ik wil geen slaaf zijn van mijn huis. Op een dag stuitte ik via Google op de Amerikaanse Tiny House Movement – mensen die een klein, verplaatsbaar huis laten bouwen en op zoek gaan naar grond waar ze dat neer mogen zetten. Het idee erachter: minder spullen, duidelijke keuzes maken, duurzame kleding, geen plastic meuk, heel bewust een kleinere ecologische footprint willen achterlaten.

Het leek me zo rustgevend dat ik besloot ervoor te gaan. Samen met drie studenten van de TU Delft ontwierp ik een tiny house en ik vond een prachtige plek in Alkmaar om het neer te zetten. Met aan de ene kant een braakliggend terrein, en aan de andere kant een park. Dat klinkt nu allemaal heel makkelijk, maar het had nogal wat voeten in de aarde om het voor elkaar te krijgen.

Uiteindelijk kostte het me zo'n € 45.000 om mijn droom te realiseren. In 2016 was het zover: ik verhuisde naar mijn tiny house van twintig vierkante meter. De eerste maanden kon ik het bijna niet geloven. Ik moest mezelf echt knijpen als ik op mijn houten veranda zat, de kippen zag scharrelen en de wijde omgeving in kon kijken. Ontspullen viel eigenlijk best mee, maar ik heb mijn grote kruidenrek met pijn in mijn hart verkocht. Belangrijk was dat er een goede keuken in zou zitten en mijn >

< boeken meekonden. Verder word ik juist gelukkig van minder. Dat voelt zo lekker opgeruimd.” Ik leid een leven waarin consumeren meer en meer naar de achtergrond verdwijnt. Ik eet kerstomaatjes, uien, knoflook en bramen uit eigen tuin en als ik in mijn huisje ben en om me heen kijk, kom ik helemaal tot rust. Het is heel basaal wat er staat. Van de bank kan ik een eettafel maken. De trap naar boven doet ook dienst als keukenkast en ik heb naast mijn bed een rek met kleding. Ik leef *off-grid* – dat betekent dat ik niet ben aangesloten op waterleiding, elektriciteit en gas. Ik heb een houtkachel, kook op propaan, wek elektriciteit op via zonnepanelen en de wasmachine en douche werken op regenwater. Dat regenwater drink ik ook, uiteraard gefilterd. Er wordt niks verspild, de wc is bijvoorbeeld een composttoilet. De urine gaat direct naar buiten en wordt gezuiverd door een filter. Ontlasting en ecologisch wc-papier vallen in een emmer in de wc. Die moet ik eens in de paar weken legen in een apart compostvat, waarin regenwormen en andere bodembeestjes er compost van maken die ik dan weer in de tuin kan gebruiken. Afgelopen zomer was het pittig om afhankelijk te zijn van regenwater: het was wekenlang kurkdroog. Ik heb in die tijd bij een vriendin gedoucht en de was gedaan. Het was geweldig toen het weer ging regenen, kon ik me eindelijk weer wassen in mijn eigen huis.

>

‘DE DOUCHE EN
WASMACHINE
WERKEN OP
REGENWATER.
DE WC-EMMER
LEEG IK IN EEN
COMPOSTVAT’

Als je naar boven gaat, loop je over de keukenkastjes. Het huis wordt verwarmd door een houtkachel. In de tuin scharrelen kippen. Marjolein: "Ontspullen viel reuze mee. Ik wordt rustig van minder bezittingen. Het enige wat ik echt mee wilde nemen, waren mijn boeken"

< Tiny houses staan in de belangstelling. Er zijn nu zo'n honderdvijftig huisjes in Nederland, open dagen worden druk bezocht en veel mensen mailen me met vragen. Ik merk dat er echt iets aan het veranderen is. Mensen zijn het beu om krom te liggen voor een huis. Ze beseffen dat we de aarde stukje bij beetje afbreken met onze manier van leven. Het individualisme viert hoogtij, we kennen soms niet eens de mensen in onze straat. Op mijn terrein zijn net twee nieuwe tiny houses geplaatst en er komen er nog drie. Geweldig. Het wordt geen commune, hoor. Je leeft je eigen leven in je eigen huis, maar je deelt wel dingen en zorgt met zijn allen voor de kippen en de moestuin.

Ik merk dat het vooral vijftigplussers zijn die dromen van een tiny house. De kinderen zijn het huis uit, de balans wordt opgemaakt: wil ik nog zoveel werken? Wat vind ik echt belangrijk? Als je je huis en een heleboel spullen verkoopt en vervolgens iets laat bouwen voor een halve ton, zien je vaste lasten er ineens heel anders uit. Als je dan met gelijkgestemden in een tiny house-buurtje woont, kun je ook nadenken over een toekomst waarin je voor elkaar zorgt en nooit en te nimmer naar een verzorgingshuis hoeft.

Geen idee of ik hier de rest van mijn leven zal wonen. Ik houd ervan niet teveel vooruit te kijken. Wie weet loop ik op een dag een leuke man tegen het lijf met wie ik ergens anders ga wonen. Iemand vroeg wat ik zou doen als ik een luxueus grachtenpand in Amsterdam zou erven. Ha, ik zou het meteen verkopen, een stuk grond kopen en kavels verhuren aan mensen die er hun eigen tiny house op willen zetten. ☺

Meer info: marjoleininetklein.com en tinyhousenederland.nl

**‘ALS IK NU EEN
GRACHTENPAND
ZOU ERVEN,
VERKOCHT IK
HET METEEN’**

**‘HET IS GEEN COMMUNE HOOR,
MAAR WE ZORGEN WEL MET
Z'N ALLEN VOOR DE MOESTUIN’**

